

هجرت

مسلمانان به حبشه

قسمت سیزدهم

پخش سوم

حجۃ الاسلام والملیئین رسولی مஹلانی

رسول خدا(ص) و مسلمانان را به مدينه يك هجرت بيشه
محسوب نمي دارند اگرچه در طول بيش از يك سال انجام
گردیده است...

و ما در اينجا نام برخي از سرشناسان ايشان را که در
بخشهاي بعدی نيز تيازمند به دانستن آن هستيم برای شما ذكر
مي كنيم و بدتايل سخن خود بازمي گرديم:

حعفر بن ابيطالب. از بنی هاشم. با همسرش اسماء. که
عبدالله بن حعفر نيز از آندو در حبشه بدنيا آمد. در هجرت مرحله
دوم. و برخي هم اورا جزء مهاجرين اول دانسته اند.^۱

زبير بن عوام. از بنی اسد بن عبد العزی. در هجرت اول.
قصب بن عمیر. از بنی عبدالدار. در هجرت اول.
عبد الرحمن بن عوف. از بنی زهرة. در هجرت اول.
عثمان بن عفان. از بنی امية. در هجرت اول که همسرش رقیه
دختر رسول خدا(ص). را نيز با خود برد.

عبد الله بن جحش. از بنی اسد بن خزيمة. که با همسرش
ام حبشه دختر ابوسفیان به حبشه هجرت کرد و چنانچه در جای
خود مذکور خواهد شد وی در حبشه دست از اسلام کشید و به
دين نصرانیت درآمد و همسرش «ام حبشه» از او جدا شد و چون
این خبر به رسول خدا(ص) رسید برای نجات يك زن مسلمان و
با ايمان و بزرگ زاده که در اثر پذيرفتن اسلام و ايمان به
رسول خدا(ص) از محيط خانواده اش دورگشته بود و اکنون دچاريک
شكست روحی ديجر و مشكلات تنهائي در غربت بود نامه اي به
نجاشی نوشته و بوسيله او ويرا برای خود خواستگاري نموده و به

۴- آيا يك هجرت بود يا دو هجرت
مورخين عموماً گفته اند: مسلمانان دوباره حبشه هجرت
گردند بار اول يك گروه چهارده نفره يا پانزده نفره مرکب از ده مرد
و چهار زن، که در ماه ربیع سال پنجم بعثت در نيمه شبي از ماه
خارج شده و خود را به حبشه رساندند، و اينها حدود سه ماه در
آنجا ماندند و در ماه شوال در همان سال پنجم به مكه
بازگشتند...

و سبب بازگشت آنها نيز آن شد که به آنها خبر رسيد که
اهل مكه مسلمان شده و اختلاف ميان آنها و رسول خدا(ص)
برطرف گشته^۲ و آنها نيز خوشحال و مسرور گشته و بسوی مكه
بازگشتند ولی به پشت دروازه های مكه که رسيدند معلوم شد اين
خبر نادرست و دروغ بوده و چنانچه گفته اند: چند تن از آنها
دوباره به حبشه بازگشتند و بقبه نيز هر کدام در پناه یكی از
بزرگان قريش خود را بمكه رسانده و وارد شهر شدند^۳.

وبار دوم پس از اين هجرت بود که با هجرت جعفر بن ابيطالب و همسرش اسماء بنت عميس شروع شد و بدنبال او
جمع ديگري نيز تدریجاً به آنها ملحق شدند و در پيان عدد آنها
به هشتاد و سه مرد و نوزده زن^۴ رسيد بجز بچه هائی که همراه آنها
بوده اند، که البته اين رقم در صورتی است که عمارین یاسرو
ابوموسى اشعری را هم جزء آنها بدانيم که مورد تردید و اختلاف
است... و اين آخرین رقمی است که در هجرت دوم حبشه ذکر
گرده اند، ولی ممکن است بگوئيم هجرت به حبشه يك هجرت
بیش نبوده که در دو مرحله يا بیشتر انجام شده، چنانچه هجرت

آئی یا جوانهای سفیدرو و شاداب میباشد که بتها در زیبائی و بلندی جایگاه بدانها تشییه شده اند.

و اصل این افسانه دروغ بگونه ای که در صحیح بخاری و تفسیر طبری و در المثلود و کامل این اثیر و جاهای دیگر با مختصراً اختلاف و اجمال و تفصیل آمده اینگونه است که رسول خدا(ص) وقتی شدت مخالفت مشرکان را با خود دید در دل آرزو کرد که ای کاش از جانب خداوند دستوری یا آیه ای میرسید که موجب نزدیکی آنها می گشت و این اختلاف و دشمنی برطرف میشد.

تا آنکه روزی پس از آنکه حدود دو ماه از هجرت مسلمانان به حیث گذشته بود رسول خدا پنzd مشرکان آمد و در کنار آنها نشته شروع بخواندن سوره نجم کرد و هم چنان آیات این سوره را خواند تا رسید به آیه:

«أَفَرَأَيْمُ الْلَّاتِ وَالْعَزِيزِ، وَمَنَّا الْثَالِثُ الْأَخْرِي؟».
یعنی آیا دیدید لات و عزی و منا میتین دیگر را؟

در اینجا شیطان دو جمله برزیان آنحضرت جاری کرد که موجب خوشحالی و علاقه مشرکان گشت و آن دو جمله این بود که بدنبال آن گفت:

«تَلَكَ الْغَرَائِيقُ الْعُلُوُّ، وَأَنَّ شَفَاعَتَهُنَّ لَرْتَقَجِي».

یعنی اینها بپرندگان آئی (یا جوانان سفید روی) بزرگ و برآستی که شفاعت آنها مورده اید است.

بشرکان با شنیدن این جمله خوشحال شده و تصور کردند که خدای آنحضرت برای استحالت و دلچسپی آنها این دو جمله را براو نازل کرده و برای بتهای آنها نیز نصیب و بهره ای قرار داده است و مسروز گشته است. مسلمانان نیز که نمی دانستند آنها وحی الهی نیست و شیطان برزیان او جاری کرده آن جمله ها را با او فرانت کرده و یقین داشتند که وحی الهی است و بوسیله جبرئیل نازل گشته....

و بدین ترتیب هم مسلمانان و هم مشرکان بقیه آیات این سوره را به مراء آنحضرت خواندند تا رسید به پایان سوره و آیه مسجده که مسلمانان همگی سجده کردند و مشرکان نیز به مراء آنها سجده کردند و ولید بن مغیرة نیز که حاضر بود ولی بخاطر پیری و کهولت نتوانست سجده رود کفی از ریگهای زمین را برگرفت و برآنها سجده کرد. و بگفته بخاری همه جن و انس با

عقد خود درآورد تا پس از گذشت مدته زیاد بحدیثه آمد و در خانه رسول خدا(ص) جای گرفت بشرحی که بعداً خواهید خواند - انشاء الله تعالى -

عثمان بن مظعون. از بنی جمع. در هجرت اول. که با پرسش سائب بن عثمان و دو برادرش قدامة بن مظعون و عبدالله بن مظعون بدانجا رفت. که از حلفاء و هم پیمانان بنی زهره بود. در هجرت دوم.

ابوسلمه. از بنی مخزوم. که با همسرش ام سلمه (که بعدها به مری رسول خدا درآمد) بحثه هجرت گردند. در هجرت اول. عبدالله بن مسعود. از حلفاء و هم پیمانان بنی هذیل. در هجرت دوم.

ابوعبیده جراح. از بنی الحارث. در هجرت دوم.
عبدالله بن حارث. از بنی سهم. در هجرت دوم، و او از شعرای عرب بود که چون بحثه رفتند و آسوده خاطر گشته اشعاری در اینباره گفت که از آنجمله است شعر زیر:
بادا كبا بلغن عنى مغلفللة من كان برجوبلغ الله والبدن
كل امرى من عباد الله مضطهد ببعض مكنة مفهور و ملحوظ
انا وعدنا باللاده واسعة تنجي من الذل والمخرفة والبهود
فلاتفيموا على ذل الحياة وجزى في المصمات وعيوب غير مأمور
انا تبعنا رسول الله واقرحوها قول النبى وعاشا فى الموارى

۵- علت بازگشت مهاجرین نخست و افسانه «غرائیق» —
جمعی از اهل تاریخ و مفران اهل سنت نقل کرده اند که سبب مراجعت مهاجرین اول بعکه آن بود که شنیدند مشرکان قریش بخاطر گفتاری که از رسول خدا(ص) شنیده اند و در آن گفتار از بتهای اهل مکه تمجید و مدح شده است با آنحضرت سازش و صلح کرده و دشمنیها برطرف شده و دیگر میان آنها صفا و صمیمیت برقرار گشته است.

و آن سخنی را هم که رسول خدا(ص) برزیان جاری کرده و موجب صلح و مازش مشرکان گشته سخنی بوده که شیطان هنگام خواندن قرآن برزیان آنحضرت آورده و بتهای مشرکان را بخوبی و عظمت یاد کرده و آنها را «غرائیق» خوانده است. و «غرائیق» در لغت عرب جمع «غرنوق» بمعنای پرندگان

اعتقادی و اصول ما مخالف است^۸ و سند معتبری هم از نظر ما ندارد، با خود همین آیات نیز یعنی با آیات سوره نجم و سوره اسراء وحچ نیز سازگار نیست و مخالفت دارد، و بعبارت دیگر شاهد و دلیل بریطلان آن در خود این آیات بوضوح دیده میشود.

زیرا در خود سوره مبارکه نجم، قبل از آیه «أَفَرَأَيْتُمُ الالٰتَ وَالْعِزَى...» خدای تعالی درباره رسول خدا(ص) میفرماید: «...وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهُوَى إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ...». و او از روی هوی و هوس سخن نمی گوید و تیست آن (سخن او) جز وحی که بدو وحی میشود... پس از آن نیز میفرماید:

«...إِنَّكَ مَذْكُورُهُ إِلَّا إِنَّكَ تَلَكَ إِذَا قَسْمَةً ضَبْزِيَّ، إِنْ هِيَ إِلَّا إِسْمَاءٌ سَمِيتُهُ الَّتِيمُ وَأَبَاكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ...». آیا از آن شما است نرو از آن او است ماده؟ این قسمتی است تاهیجان نیست آن (پنهان) جز نامهانی که شما و پدرانتان آنها را بدان نامیده اید و خدا برای آنها فرمانروانی نفرستاده...

که برای هر کس اطلاع مختصری از معانی قرآن و ادبیات عرب داشته باشد بخوبی روش است که آیات قبل و بعد این دو جمله که ادعا کرده اند شیطان به دهان رسول خدا گذارده هیچگونه مسازشی با آن ندارد، و چگونه ممکن است که خدا بغماید: این پیغمبر از پیش خود چیزی نمیگوید و هر چه میگوید وحی الهی است... و از آنسوشیطان جملاتی برزیان او نگذارد من؟

و چگونه ممکن است که پیامبر گفته باشد: این بتها همانند مرغان دریانی یکندساخیگاه هستند و امید به شفاعتشان میروند، و بلا فاصله پس از آن بگوید: این چه نامهانی است که شما روی آنها گذارده اید؟ اینها نیست جز نامهانی که شما خود و پدرانتان برآنها نهاده و خدا چنین فرمانروانی برای آنها فرو نفرستاده؟! و یا در آیات سوره اسراء که خداوند صریحاً میفرماید: ما تورا از افتراء و دروغ بستن نگاه داشتیم و گرمه نزدیک بود به آنها متمایل شوی...؟

و آیات سوره حج نیز که به اتفاق مفسران در مدیته نازل شده نمی تواند مربوط به داستانی باشد که هفت سال قبل از هجرت اتفاق افتاده؟

و به صورت مربوط ساختن این آیات به داستان مزبور هیچ پهنه در صفحه ۵۰

آنحضرت سجده کردند..

و در برخی از نقلها نیز آمده که وقتی این دو جمله برزیان آنحضرت جاری گشت مشرکان مکه از خوشحالی آنحضرت را بروش خود گرفته و در اطراف مکه گرداندند...

این ماجرا گذشت تا چون شب شد جبرئیل برآنحضرت نازل گشت و رسول خدا(ص) آیاتی را که خوانده بود از سوره نجم با همان دو جمله ای که شیطان برزیانش جاری کرده بود برای جبرئیل خواند، و جبرئیل به آنحضرت عرض کرد: این دو جمله در وحی الهی نبود، و تازه رسول خدا(ص) فهمید که آنرا شیطان برزیان او جاری کرده و سخت نگران شد، و در همین زمینه آیات زیر در عتاب و سرزنش رسول خدا(ص) نازل گردید:

«وَإِنْ كَادُوا لِيَفْتَنُوكُ عنِ الدِّيْنِ أَوْ حِينَا إِلَيْكُ لِتُفْرِنَّى عَلَيْنَا غَيْرُهُ وَإِذَا لَا تَخْذُوكُ خَلِيلًا وَلَوْلَا أَنْ ثَبَّتَنَاكُ لَقَدْ كَدْتَ تُرْكَنَ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا إِذَا لَأَدْقَنَاكُ ضَعْفَ الْحِبَّةِ وَضَعْفَ الْمَمَّاتِ ثُمَّ لَا تَجَدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا...».^۹

و هر آینه نزدیک بود فریبت دهد از آنچه وحی کردیم بسوی تو نا دروغ بندی برما جز آن را و در آنها گام تورا دوست خود می گرفته، و اگر نبود که تورا استوار نگه داشتیم همانا نزدیک بود که اندکی بسوی ایشان نزدیک شوی، و در آنوقت می چشانیدیم تورا دوچندان نزدیکی و دوچندان مردن، و سپس نمی یافتنی برای خویش در برابر ما یاوری، و نیز این آیات در اینباره برآنحضرت نازل گردید!

«وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا تَسْأَلْ إِذَا أَذَا نَسْأَلَ الْشَّيْطَانُ فِي أَمْبِيَهِ فَيَنْسِخُ اللَّهُ مَا يَلْقَى الشَّيْطَانُ ثُمَّ يَحْكُمُ اللَّهُ أَيْمَانَهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ لِيَجْعَلَ مَا يَلْقَى الشَّيْطَانُ فَتْهَ لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرْضٌ وَالْفَاسِدَةُ قُلُوبُهُمْ وَأَنَّ الظَّالِمِينَ لَهُ شَفَاقٌ بَعِيدٌ...».

و نفرستادیم پیش از تو قرستاده ای و نه پیامبری جز آنکه هرگام آنزو میکرد می افکند شیطان در آرزوی او، پس بر میانداشت خط او ند آنچو شیطان می افکند سپس استوار میداشت خداوند آنها ی خویش را که خدا دانا و فرزانه است، تا پیگرداند آنچه را که شیطان می افکند آزمایش برای آنها که در دلشان بیماری است و سنگ دلان، و برآستی که مستگران در دشمنی دور و دراز هستند.

و این بود ملخص آنچه در صحیح بخاری و تفسیر طبری و در المنشور مبسوطی و کامل التواریخ ابن اثیر و کتابهای دیگر اهل سنت یا اجمال و تفصیل نقل شده.^{۱۰}

ولی این اقسانه دروغ و باطل گذشته از اینکه با مبانی

بعن یک وابطه متفاوتی دارند. هیچ معلوم نیست که هر چند کدامیک از اینها بالآخر است از نظر اتفاقاً ملی بازیابد شنیده و صحبت بکنم. ما من بینم که در آن شرایط با آن طرح، قدرت این را داشتم «جهه های اخ بهم و مردم طیور نسی پایم بدھم».

«ان شاء الله موفق باشد و تشرک من کنیم و ایدواریم که ادامه سؤالات و مباحث موارد برای شماره آیینه بازد خدمت ان باشیم.

راه را برای گامیونها که شایان تبدیل برخواهد داخل شبرهای مختلف و آن هدف را که دولت داشت آن را زین بردن و بعض چاهاموسازی می شد که فلان جامائوین بسیجی براندازی گردند و چند نفر که می خواستند ۲۰ کیلومتر ببرند چند نفر کشته شدند در صورتی که اصل هیچ کدام از اینها رئیه نداشت و ناجا رسید قله که برادران آمدند و بطور کلی به عنوان سیاست رسمی نظام عنوان کردند که آزادی برخ

بقیه از هجرت مسلمانان به...»

واز طرفی برای نجاشی پادشاه حبشه نیز اتفاق ناگواری افتاد و جمعی از مردم کشورش برپرساً او قبام کردند^{۱۰}، و مسلمانان مهاجر که مورد حمایت او بودند بفکر افتادند بهتر است در این موقعیت از حبشه خارج شوند تا از ناحیه آنها مشکلی برای نجاشی پیش نیایند، و این دو جهت سبب شد که آنها تصمیم به بازگشت گرفتند. بشرحی که قبل از این گذشت... ادایه دارد

راه و دلیلی ندارد، و بهمین جهت بسیاری از داشمندان و اهل تفسیر نیز این داستان را منکر شده و آن را دروغ و مجعل دانسته اند مانند محمد بن اسحاق و قاضی عبدالجبار و بیهقی و رازی و دیگران و غالباً گفته اند: این داستان از مجعلولات زندیقان و دمیسیه ملحدان بوده، که میخواسته اند بدینوسیله چهره مقدس رسول خدا(ص) را مشوه سازند و آیات قرآنی و تعلیمات اسلامی را زیر مشوال ببرند و برای اطلاع بیشتر باید به کتابهای که بتفصیل در اینباره قلمفرسانی کرده اند مراجعه نمایید.^{۱۱}

و انگیزه بازگشت مهاجران نیز چنانچه برعی احتمال داده اند آن بود که پس از هجرت آنها بخشش و اسلام حمزه بن عبدالمطلب و عمر بن خطاب و دیگران که در همان ماهها اتفاق افتاد مشرکان قربان قریش بفکر افتادند که این شکنجه و آزارها که سودی نداشت بلکه اثر معکوس پیدا کرد و خوب است اگرچه موقع هم شده دست از شکنجه و آزار مسامین بردارند و راه دیگری را برای جلوگیری از گسترش اسلام در پیش گیرند، و بهمین منظور مدتی دست از آزار مسلمانها کشیدند و این خبر بگوش مهاجران رسید و خیال کردند تصمیم آنها عوض شده و یا تحولی ایجاد گردیده...»

بقیه از حسن خلق

بعن این رحمت و عنایت خدا است که تو برای مردم جاذبه داری، برخورد نرم و نیک تو با مردم آنها را جذب می کند و به خدمت اسلام در می آورد، اگر تو مستگدل بودی و برخورد هایت نند و نیز بود آنها از اطراف تو پیرا کشند می شدند، و در ادامه آیه خداوند به پیامبر اسلام تأکید می کند که:

«فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأُمْرِ».^{۱۲}

بعن اگر در ادامه همسکاری باز هم دیدی آنها مقصربند در آنجا که غفر زیارات نیست. آنها را بخشش و برای آنها دعا کن که من هم آنها را بیخشم، اعلاؤه براین توجه داشته باش که برای قوت مدیریت ضروری است آنها مورد مشourt تود در کارها فرار گیرند و موقوف هست که با همین مردم در کارهای اجتماعی و سیاسی مشourt کنی.

ادایه بحث را در شماره آیینه ملاحظه خواهید فرمود

ادایه دارد

- ۱- مجاهدینه جلد ۵ صفحه ۹۶.
- ۲- میزان الحکمة حدیث ۵/۱۱ ص ۱۴۶.
- ۳- السفات: الامر الحنفی والمردی من کل شن، وهو ضد المصالح والمساکن/ نهایه ابن التبری جلد ۲ صفحه ۳۷۱.
- ۴- کنز المصالح حدیث ۵/۱۸۰ میزان الحکمة/ ج ۳ حدیث ۵۰۱۳.
- ۵- بخار الانوار ج ۶۹ ص ۳۶۸.
- ۶- میزان الحکمة، حدیث ۵/۱۲۷ ج ۳ ص ۱۱۲.
- ۷- میزان الحکمة حدیث ۵/۱۳ ص ۱۱۳.
- ۸- میزان الحکمة حدیث ۵/۱۹۹ ج ۳ ص ۱۵۱ ارجح الانوار جلد ۷۱ ص ۳۹۱.
- ۹- میزان الحکمة جلد ۳ ص ۱۵۱ حدیث ۵/۱۰۰ بخار الانوار جلد ۶ ص ۲۲۰.
- ۱۰- سوره آل عمران آیه ۱۵۹.